

REVOLVE

FORDULAT

A COLLIDE NEMZETKÖZI BESTSELLERSZERZŐJE

BAL KHABRA

A lány és a fiú a megváltást keresik, de az odavezető út korántsem olyan sima, mint egy jégpálya. Főképp, ha egy műkorcsolyázó és egy jégkorongozó egymásba szeret.

Sierra Romanova olimpiai bajnok műkorcsolyázó volt, mielőtt balesetet szenvedett egy verseny közben, amitől mára az egész élete megváltozott. Olyannyira, hogy pánikrohamok gyötörték, valahányszor csak a jégpályára lépett. De most, amikor visszatért utolsó tanévére a Dalton Egyetemre, készen áll arra, hogy ismét minden szempár rá szegeződjön... közöttük a jégkorongozó Dylan Donované is, akinek bátorító és provokáló szavai arra ösztönzik, hogy bizonyítson.

Amiután súlyos meggondolatlansága miatt kirúgták a hokicsapatából, Dylannek nem sok esélye maradt arra, hogy a profi játékosok közé kerüljön. Csakhogy eddig az élete kizárólag a korcsolyázás körül forgott. És ha a hokizástól el is tiltották, még mindig ott van lehetőségként a műkorcsolyázás. Ami azt is jelenti, hogy az eddignél több időt tölthet a jégpályán, ráadásul Sierra társaságában.

És miközben a műkorcsolyavilág Sierra visszatérésére vár, a lánynak új edzőpartnerre van szüksége, akivel ismét elindulhat párosban. Az egyetlen személy, akiről tudja, hogy felveheti vele a versenyt a jégen, nem más, mint az a nagyképű hokis srác, aki kíméletlenül provokálja. Lehet, hogy éppen egy váratlan fordulat teszi őket a jég tökéletes párosává.

PASSION
VALOGATÁS

BAL KHABRA

kanadai író, romantikarajongó és könymoly. Mielőtt úgy döntött volna, hogy fejest ugrik a romantikus regények világába, ideje nagy részét azzal töltötte, hogy a közösségi médiában írt lelkes könyvajánlókat. Amikor megszállja az ihlet, regényötletekkel tölti meg telefonja jegyzet applikációját. Imád a szerelemtől olvasni, szerelmes filmeket nézni, és most már maga is erről ír. Kevés dolog dobogtatja meg úgy a szívét, mint a boldog befejezések.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.authorbalkhabra.com

www.facebook.com/PassionValogatas

www.facebook.com/DreamKonyvek

**PASSION
VALOGATÁS**

„Húha. Lenyűgöző könyv! Dylan és Sierra között robbanékony, heves kémia van. Minden percét élveztem a vitáiknak és a tréfálkozásuknak. A párbeszédék szintén szenzációsak. Éreztem is a szenvedélyük minden másodpercét, ez lett a kedvenc részem, nem találok benne semmilyen hibát. Rendkívüli, szórakoztató élmény! A történet humoros, gyönyörű, addiktív, édes és szívmengető.” **Amazon**

„Az egész sorozat ámulatba ejtő volt, minden egyes könyvet imádtam, és ez sem kivétel! Bal Khabra zseniálisan ért ahhoz, hogy a magabiztos férfiakat is szerelmes bolonddá változtassa – és ezt mindegyik alkalommal csodálom. Dylan annyira kedves és gondoskodó. Odáig voltam, ahogyan Sierra minden szaván csüngött, és őszintén igyekezett jobb emberré válni miatta. Ha szereted a hokis romantikus regényeket, sok civódással és csipkelődő párbeszédekkel, parázsló szexuális feszültséggel, szenvedéllyel, tagadhatatlan kémiával és lángolással, akkor ez neked szól!” **Goodreads**

„Teljes szívemből imádom az Off The Ice-sorozatot. Szinte lehetetlen lenne kedvencet választani, és Dylan & Sierra ezt csak még nehezebbé tették, mert egyszerűen rajongok értük. Annyira szívmengető volt látni őket, ahogy megtanulják megérteni, elfogadni a másikat, és túllépnek az elvárásokon, melyeket mások helyeztek rájuk. Egy életre Bal Khabra rajongója lettem.”

Barnes&Nobles

**PASSION
VALOGATÁS**

BAL KHABRA

REVOLVE
FORDULAT

— részlet —

1 | DYLAN

– MEGBUKTÁL a drogteszten.

Bassza meg!

A telefonomat a fülemhez szorítva lehorgasztom a fejemet, és a kormánynak támasztom. Érzem, ahogy a hideg bőrbevonat nyomot hagy a homlokomon. Közben küzdök a késztetés ellen, hogy addig verjem a volánba a fejem, amíg el nem felejttem mindazt, ami rosszul sült el azóta, hogy tegnap betettem a lábam a kampusz területére.

A Dalton Egyetem hivatalosan is újra megnyitotta kapuit. Nos, az oktatás csak napok múlva kezdődik el, de a hoki-edzések már határozottan elindultak. Más intézmények sportklubjának edzőitől eltérően Kilner ragaszkodik ahhoz, hogy minden formalitást minél hamarabb elintézzünk, és ne pazaroljuk az ismerkedésre az értékes edzésidőnket. Elképzelem, hogy minden áldott reggel hideg verejtékben úszva ébred, és megszállott módjára ellenőrzi, hogy még mindig ő tartja-e a legtöbb, zsinórban megszerzett Frozen Four-győzelem rekordját.

Így hát, amikor reggel hat órakor hallom ezeket az egész életemre kiható szavakat a telefonomban Vik Chopra szájából, aki egy harmadéves orvostanhallgató, olyannyira megvisel, hogy egy csapásra elmúlik tőle a másnaposságom. Az az állapot, amibe eleve nem is lett volna szabad kerülnöm.

Vik, aki önkéntesként dolgozik a Dalton Egyetemi Kórházban, már az elsők között értesül mindenről, aminek köze van az egyetemi sportolókat érintő egészségügyi kérdésekhez. Tavaly jelentkezett a Kappa Sigma Zetába, és sokat segítettem neki abban, hogy bekerülhessen a diákszövetségünkbe. Szóval ezt a telefonhívást egyértelműen annak köszönhetem, hogy tartozott nekem egy szívességgel.

Az egy héttel ezelőtti bulit, amit közvetlenül a szезont megelőző drogtestek előttre időzítettek, izzadt testek tömege, alkoholfúmor és marihuánafüst uralta. Tipikus egyetemi parti volt – bár azok, amelyeken korábban részt vettem, ennél sokkal vadabbra sikerültek –, de összvissz csak két lányra emlékszem az egészből, egy barna és egy rózsaszín hajúra, akik mindenáron azt szerették volna, hogy tekintsem meg a hálósobájukat. Ami nagyszerű volt, mármint mindig az, amennyiben én is benne vagyok a buliban, úgyhogy akkor éjjel egy szemhunyasnyit sem aludtunk. Ezért történhetett, hogy csak késő délután ébredtem fel, amikor a nap már az arcomba süttött, és kötélnyomok éktelenkedtek a csuklóm körül.

Csak homályos emlékképeim maradtak a történetekről, de azt hiszem, jobb is, ha nem emlékszem rá pontosan, hogy mennyire be voltam tépve, és hogy mást is fogyasztottam-e a whiskyn és a sörön kívül. Nyilvánvaló, hogy igen.

Amire viszont nagyon is *élénken* emlékszem, az a szóváltás, amelyet a szüleimmel folytattam, mielőtt elhagytam a házat. A beszélgetésünk kellős közepén véget vetettem a hívásnak. Rögtön utána megérkezett Tyler Sampson, a csapatunk kapitányhelyettese által küldött üzenet, amelyben értesített erről a buliról. Ha nem lettem volna annyira dühös a szüleim telefonhívása miatt, akkor lett volna annyi eszem, hogy nemet mondjak a meghívására. Az első jele annak, hogy ez az őszi szemeszter rosszul indult, az volt, hogy fogtam magam és önként elmentem egy buliba a *Yale*-re.

– Van valami, amit tehetnél még értem? – kérdezem Viktől. Másképpen megfogalmazva: *sikáld el!*

Ez hatalmas kérés lenne, tekintettel arra, hogy Vik ösztöndíjjal van itt, ezenkívül a diákszövetségünknek ő a jótékonyági elnöke. Számos rendezvényt szervez és a diákszövetség bulijait is felügyeli, pusztán jószívúségből. Az a fajta srác, akire nyugodtan rábízhatod az italodat, miközben én meg abba a típusba tartozom, aki inkább megissza, amit rá bízta, ahelyett, hogy vigyázna rá. Vik egy igazi szent. A húga viszont... Nos, mondjuk úgy, hogy ő az oka annak, hogy reggel hat órakor az Iona Ház kollégiumi parkolójában vagyok. De ezt persze nem fogom elárulni Viknek.

– Tudod, hogy bármit megtennék érted, D – sóhajt Vik. – De még egy nem teljesen egyértelmű teszt is gyanút keltene. Akárhogyan is alakulna, a sportigazgató és az edződ hivatalból kapni fog róla egy e-mailt.

Billentyűk halk kattogását hallom.

– Egyelőre titokban tarthatom a teszted eredményeit, és utánanézek, mit tehetek érted.

– Köszönöm, haver. Üzenj, ha van újabb fejlemény.

A telefonomat ledobom a kocsim középső konzoljára. Ha ez kiderül, nekem befellegzett. Az, hogy a múlt hónapban érdeklődött irántam New York, semmit sem jelent, mivel még nem írtam alá a szerződést.

Semmi sem zökkenthetne vissza olyan gyorsan a valóságba, mint egy pozitív drogtest híre.

A nap ugyanúgy felkel, mint máskor, amikor elindulok az Iona Házból. Tegnap este Mehar, Vik testvére, aki a műugró csapat tagja, meghívott a szezonnyitó bulijukra. Azt mondta, hogy Nicolas Vasquezre emlékeztetem, arra a focistára, akibe fűlig szerelmes volt. Úgyhogy a legkisebb bizonytalanságot sem éreztem, amikor arra kért, menjek vissza vele a kollégiumba. Hamar kiderült, nem Nicolas neve csúszott

ki a száján, amikor a kezei a testemen barangoltak, és a lábait a derekam köré kulcsolta.

Amikor belépek a jégkocisok házába – ez a menedékhe-lyem a kampuszon kívül, mert nem vagyok hajlandó a di-ákszövetség házában lakni –, ott találom Kiant, arccal lefelé fekve a nappali padlóján. A dohányzóasztalon egy tankönyv hever szétnyitva, egy tálkában pedig ázott gabonapehely.

Kian Ishida és én második osztályos korunk óta vagyunk barátok. Akkoriban még azt gondoltam róla, hogy ő csak egy csendes, újonnan érkezett srác, aki nemrég költözött Japán-ból Connecticut államba, hogy együtt élhessen a nagynén-jével. Azóta számtalan alkalommal lógtunk együtt, és alig tettük be a lábunkat a Dalton Egyetemre.

Tegnap megfogadtuk, hogy ez lesz az utolsó bulink, és ebben a félévben nem fogunk többször kirúgni a hámból. Az előző szemeszterünk brutálisan alakult, mert Kilner edző az egész szezonban szadizott minket, miután a Yale diákjai vandálkodtak a kampuszunk területén, amikor meghívtuk őket egy itteni buliba.

Kian, aki tegnap éjjel még karaoke klasszikusokat énekelt a konyhapulton állva, ma reggel mégiscsak kikeveredett vala-hogyan a másnaposságból, hogy elkezdje bepótolni a lemarad-ását, ami a következő félévre előírt kötelező olvasmányokat illeti.

– Mit csinálsz? – kérdezem.

– Földelem magam.

A hangerejét tompítja a perzsaszőnyeg.

– Az a szőnyeg iszonyú mocskos.

Már akkor is itt volt, amikor beköltöztünk ebbe a házba, és nem segítettek az állapotán a bulik, amiket azóta tartot-tunk itt.

– Én is az vagyok – válaszolja.

Aztán hirtelen felpattan, és kapkodva keresi a telefonját.

– Csak nem késtem le a tanulócsoportot?

Hangosan sóhajt, amikor rájön, hogy még időben van.

A konyhába megyek, és átnézem a hűtő tartalmát, abban a tudatban, hogy úgyis csak kétes minőségű ételmaradékok temetője. Félig kiürült üvegeket, tejet, egy kis száraz kenyeret és némi narancslevet találok benne. Kian utánam jön a konyhába.

– Miért keltél fel ilyen korán? Az edzés csak délután lesz. Igaz, hogy Sebastian és Cole már a jégpályán vannak. Nem akarják megkockáztatni, hogy magukra haragítsák Kilner edzőt.

Ez magyarázatot adhat arra, hogy miért nem találom a másik két lakótársunkat és a friss végzősöket. Ez az első félév, amikor üresnek érzem a házat azóta, hogy Aiden Crawford, a korábbi csapatkapitányunk és Eli Westbrook, a védőnk átigazolt a nagy hokishow-ba. Ha Kian meg én nem lazáltuk volna végig az utóbbi négy évet, abban a reményben, hogy korán ki fognak választani minket, most ott lehetnénk velük együtt. Ehelyett itt ragadtunk, úgyhogy be kell fejeznünk az utolsó szemesztert, mert elhalasztottuk a szabadügynökséget, nehogy rosszul alakuljon a játékosbörze. Mi ketten még mindig itt vagyunk, hogy megszerezzük a diplománkat, mielőtt jövőre leigazolnak minket.

– Épp most értem haza.

Kiiszom a félig üres dobozból a narancslevet. Idióta lennék, ha elárulnám Kiannak, hogy lehetséges, hogy tönkretettem az egész életemet és a csapatunk jövőjét. Kian ugyanis megszállott módjára igyekszik rendbe hozni mások dolgait, és ha van valami, amire végképp nincs szükségem most, akkor ez az.

– Crystallal voltál? Tegnap este úgy tűnt, eléggé összemegedtetek.

Semmire sem emlékszem, csak arra, hogy olyasvalaki mellett ébredtem fel, akit biztosan nem Crystallnak hívnak. Bár még élénken él az emlékezetemben a jelenet, hogy Kian le-

tépte magáról a pólóját, mert meggyulladt, és aztán mindenki beugrott a medencébe. Ez lehet a magyarázat arra is, hogy miért van rajtam valaki másnak a pólója. Nagy valószínűséggel én is csatlakoztam azokhoz, akik belevetették magukat a vízbe.

– Jól vagy? – kérdezi, miután nem válaszolok a kérdésére.

Árgus szemmel figyel, várva, hogy mondjak valamit, ami érthetővé teszi, miért jöttem haza ilyen korán. Miután Vik küldött nekem egy üzenetet, hogy hívjam fel, eljöttem az Ionából és beültem a kocsimba.

– Miért ne lennék jól?

– Csak meg akartam bizonyosodni róla. – Megvonja a vállát. – Egyébként ez itt neked jött.

Kian egy fehér borítékot nyújt felém, és amint megpillantom az elején a Donovan család hivalkodó címerét, kis híján összegyűröm a markomban.

– Kösz – dűnnyögöm.

– Ez baromi elegánsnak tűnik. Mégis mi ez?

Megfeszül az állkapcsom, amikor eszembe jut a múlt heti videóhívás, amikor mindkét szülőm fülig érő szájjal mosolygott – anyám kissé bátortalanul, apám mesterkéltén –, és olyan közel tartották egymáshoz az arcukat előttem a képernyőn, mintha saját magukat akarnák megtéveszteni. Arról beszéltek, hogy újrakezdek együtt, hogy a családunk újra olyan lesz, amilyen régen volt, azaz mintha mi sem történt volna. Még mielőtt befejezhatték volna a mondanivalójukat, letettem a telefont.

Hogyan volt képes anyám csak úgy ott üldögélni apám mellett, és elfelejteni az álmatlanul végigvirrasztott éjszakákat, a napokat, amikor egyetlen falatot sem evett, és amikor nekem kellett etetnem őt és a kishúgomat, Adát, amikor még ránézni sem volt képes?

– Nem érdekes.

Bevonulok a szobámba, mielőtt Kian még több kérdést szegezhetne nekem. Ledobom az íróasztalomra a borítékot, ami egy fénykép kerete mögött landol. A fotó Adáról és rólam készült az utolsó páros műkorcsolyaversenyünkön. Imádtuk azokat az együtt töltött pillanatokot, amíg rá nem kellett döbbernünk, hogy idővel már csak az édesanyánk jött el ezekre a versenyekre.

Egyenesen a zuhanyzóba megyek, már alig várom, hogy megszabaduljak a tegnapi este óta viselt, sörfoltokkal tarkított, marihuánaszagot árasztó ruhadarabjaimtól.

Nincs semmi különleges a szobámban, a zuhanyzó azonban a végső menedékké lett elő. Amikor Aiden nagyszülei megvásárolták neki ezt a házat még elsőéves egyetemista korában, egy pillanatig sem habozott felajánlani nekünk, hogy teljesen ingyen itt lakhassunk, annak ellenére, hogy számtalan alkalommal kértem tőle, hadd fizessen bérleti díjat. Hálás vagyok neki, főleg azért, mert a Kappa Sigma Zeta aktív tagja lehetek.

Nem szerepelt a terveimben, hogy a tagtoborzás hetében annyira berúgjak, hogy egy véletlen folytán jelentkezsek és felvételt nyerjek a diákszövetségbe. Kian is próbálta követni a példámot, csak hogy őt nem vették fel. Heteken át hallgatunk erről.

Miután belépek a zuhanyrózsa alá, hagyom, hogy a víz eláztassa a hajamat, és érzem, ahogy a szappanhab lefelé csúszik a testemen. A fejem lüktet a fájdalomtól, a Viktól kapott hír, a szüleim meghívása és a tegnapi esti vakmerő ivászat miatt is. Úgy érzem, a víz minden cseppje hozzájárul ahhoz, hogy ezek eltűnjenek a lefolyóban. Ez az egyetlen hely, ahol szabadon lélegezhetek és úgy létezhetek, mintha minden rendben lenne. Itt még soha senki nem volt velem, és azt szeretném, hogy ez így is maradjon.

Mire felöltözöm, Kian kopogtat az ajtón.

– Előrébb hozták az edzésünket! – kiáltja. – Odalent lesznek a kocsiiban.

AZ EDZŐNK SÍPJÁNAK éles hangja áthatol a másnaposságom burkán.

– Ez szerintetek egy I. osztályú csapat? A francba, még a juniorok is jobban játszottak ma, mint ti!

– Hogy őszinte legyek, ők tényleg nagyon ügyesek – mondom. – Lazítson már egy kicsit, Edző! Most jöttünk vissza a nyári szünetről. Tudja, hogy van ez.

Kian kacsint egyet, és odasiklik Kilnerhez, hogy játékosan gyomorba öklözze. Az edzőnk manapság talán már lassabban mozog, de egy az egy elleni játékban könnyedén legyőzné bármelyikünket. Elengedi a füle mellett a piszkálódásainkat, és szerencsére a jobbszélsőnk keze is ép marad.

– Van még hová fejlődőtök, úgyhogy azt akarom, hogy a következő edzésre már úgy gyertek, mintha nem lógattátok volna a lábatokat egész nyáron. Az új kapitányotok gondoskodni fog róla, igaz, Dylan?

Huh?

– Nem Sampsonra gondolt?

Tyler Sampson, aki Aiden távozása óta a helyettes kapitányunk volt, megrázza a fejét. Annak ellenére, hogy szinte minden egyes napomat Sampsonnal töltöttem ezen a nyáron, a beszélgetéseink csak ritkán szóltak másról, mint a részegen átélt kalandjainkról. Egyszerű volt, mint az egyszerű. Berúgtunk, aztán kezdtük előlről az egészet.

– Lemondok a kapitányi posztról – jelenti be, és erre mindenki elcsendesedik. – A jogi egyetemi előkészítőm miatt nem marad valami sok időm, ezért nem lehetek az a kapitány, akire szüksége van ennek a csapatnak. A szavazásunk eredményeként pedig téged választottunk erre a posztra.

Szavazás? Mégis, mikor szavaztunk erről, a francba is?

– Ha lemaradtál a szavazásról, akkor elvesztetted a demokráciához való jogodat – közli velem az edző. Kian hátrafelé siklik a jégen, és megbotlik bennem.

– Emlékszel még Aiden tavalyi születésnap bulijára? Másnap nem jöttél edzésre, és akkor volt a szavazás.

Annak az estének az emlékétől még most is összeszorul a gyomrom. Februárban volt, amikor anyám sírva hívott fel apám miatt. Hogy soha sincs otthon, és hogy ő ezt már nem bírja tovább.

Amikor megfordulok, és látom, hogy a srácok úgy bámulnak rám, mintha ez teljesen normális dolog lenne, rájövök, hogy ezeknek az idiótáknak a többsége tagja a diákszövetségnek. Azzal a szándékkal, hogy jobban bekapcsolódjak a csapat és a szövetség életébe, néhányukat a szárnyam alá vettem. Együtt edzettek velem az egyéni foglalkozásaimon, de azt biztosan nem akartam, hogy én legyek az istenverte messiásuk.

– Üdvözlétek az új kapitányotokat, srácok! Dylan Donovan!

A kiáltásaiktól és üdvözléseiktől visszhangzik a jégpálya, én pedig még most sem tudom felfogni ezt a katyvaszt.

Hogy én – *kapitány?* A francba is!

– Edző, ezt nem gondolhatja komolyan.

– Én nem befolyásolhattam a szavazás eredményét. A csapattársaid akarták, hogy így legyen. És tekintve, hogy jövőre úgyis New Yorkba mész, most az egyszer végre tanulhatnál némi vezetői jártasságot és fegyelmet.

Igen, most már biztosra veszem, hogy rosszul leszek. A szavai úgy hatnak rám, mint a tűszúrás egy már leeresztett lufiba.

– Nincs választási lehetőségem?

– Ideje feljebb lépned a ranglétrán, Donovan. Nincs több bulizás.

El kell árulnom neki a drogtest eredményét. Muszáj mondanom erről *valamit*, de a lelkem mélyén abban remény-

kedem, hogy Viknek sikerül kitalálnia valamit, és megúszom valahogyan ezt a botrányt.

– Az új felállást a következő edzésen fogom kifüggeszteni. Elmehettek! – fejezi be Kilner a megbeszélést.

Az öltözőben a srácok egy emberként kezdik skandálni:

– Dupla D!

Egészen addig ismételtetik, amíg már egyszerűen nem bírom tovább. Levetkőzöm, és érzem, ahogy egyre erősödik bennem a frusztráció, miközben mereven bámulom a mezemet. Egyszer régen még egy C betű volt rávarrva. De az az álom szertefoszlott abban a pillanatban, amikor minden kommentátor és bíró meggondolatlan, *impulzív és agresszív* játékosnak bélyegzett.

Kian szégyenlős mosollyal közeledik felém.

– Én poénból szavaztam rád.

– Igen, hát, a te kibaszott viccelődésed az én nyomorúságos valóságom. – Leül a szekrényem melletti padra. – Csak egy félévig tart. Nem lehet olyan kibírhatatlanul rossz.

Amikor már elegendem van, elindulok Kilner irodája felé, elsöpörve az utamban álló srácokat, akik gratulálni akarnak nekem, miközben elhagyom az öltözőt. De amikor kilépek az ajtón, megtorpanok.

Kilner csalódott arcát látni sokkal rosszabbnak ígérkezik, mint bármi más, amit eddig el kellett viselnem. És nem árulhatom el neki, miért annyira rossz ötlet engem megtenni kapitánynak. Legalábbis addig semmiképp sem, amíg nem sikerül elsikálnom valahogyan ezt a drogteszt fiaszkót.

Visszalépek hát az ajtóból, épp amikor Kian nekiszalad a vállamnak, és ezzel egy csapásra visszazökkent a valóságba, ahol senki sem tudja, mennyire elcsesztem mindent. Egyelőre. Kian felpillant a telefonja kijelzőjéről.

– Tudom, hogy most a legjobb formánkat kell hoznunk – suttozja –, de a Beta Phiben ma este bulit rendeznek.

Nem lenne szabad elmennem, persze, főleg nem most, amikor a legnagyobb tét forog kockán, de a francba is, ez már legyen a holnap problémája.

– Benne vagyok – mondom végül.

2 | SIERRA

A FEJEM A JÉGHEZ csapódik, és hallom, ahogy megreped a koponyám, mielőtt teljesen elsötétedik a szemem előtt a világ.

Anyám pánikról árulkodó sikolya áthatol az engem körülvevő káoszon, a hangja egyé olvad a zajok kavalkádjával. Úgy érzem, mintha ólomból lennének a korcsolyáim, miközben mozdulatlanul fekszem a jégen, és minden porcikám érzéketlenné válik. A világból villanásokat látok, aztán minden elmosódik. Még hallom a közeledő mentőautó kíméletlen, magas hangon vijjogó szirénázását.

– *Sierra.*

Úgy szakadok ki a rémálmom sötétségéből, mintha egy befagyott tó felszínét törném át. A lélegzetvételeim felszínes zihálások, fuldoklom a vörös foltokkal tarkított emlékképek súlya alatt.

– *Sierra.*

Az ismerős hang visszahúz a valóságba, majd egy hűvös érintést érzek a nyakamon, amikor egy kéz felemel ülő helyzetbe.

– *Jól vagy. Már vége van. Biztonságban vagy.*

Biztonságban vagy.

Ezek a szavak visszhangoznak bennem, elnyomva a fültemben csengő zajt, amely hangosabb volt, mint a szirénázás,

amelyet nemrég még hallottam. Kinyitom a szemem, felülök az ágyon, és látom, hogy az asztali olvasólámpám lágy, sárga fényt vet a szobámra.

Scarlett ott üldögél mellettem, cseresznyepiros haját két laza copfba fonva viseli, és egy jégtömlőt tart a nyakamhoz. Jeges cseppek futnak végig rajtam, lefelé a gerincemen, és ez visszahúz a valóságba. Felhúzom a térdemet a mellkasomhoz, és magamhoz ölelem, a paplanom megemelkedik a mozdulatomtól, amíg a fejemet a térdemre nem hajtom.

– Sajnálom – suttogom, és próbálok a légzésemre koncentrálni.

Légzés. Ez egyébként egy teljesen automatikus dolog, most mégis emlékeztetnem kell magam rá. Milyen szánalmas!

Három nappal ezelőtt költöztünk be a kampuszra, és azóta minden áldott éjjel így riadok fel. Általában sikerül egyedül kilábalnom a pánikrohamaimból, de ma este Scarlett valószínűleg meghallotta a kiáltásaimat a kollégiumi épület vékony falain keresztül. Felém nyújt egy pohár vizet, amelyet remegő kézzel veszek el tőle, és egy hajtásra megiszom. A víz hideg sokként hat rám, amitől ellazul eddigi merev testtartásom. Scarlett szerencsekarkötője fémesen cseng, miközben a hátamat simogatja.

– Stresszelsz a mai nap miatt?

A Connecticut állambeli Hartford városa a Dalton Egyetem székhelye. Egész életemben itt laktam. Az egyetem arénájában korcsolyáztam először. És amikor a Dalton műkorcsolya programját elfogadta a Nemzetközi Korcsolyázó Szövetség, rögtön tudtam, hogy pályázni fogok rá.

Ma van az első alkalom, amikor hivatalosan ismét jégre léphetek a balesetem óta. Tavaly hat hetet töltöttem el a Hartford Általános Kórházban és ez az időszak olyan hosszúnak tűnt, mintha egy egész élet telt volna el, és a korcsolyázás világában ez valóban így is van. Ütéscsillapító szőnyegek, konditerem, pilates, balett, úszás – mindent csináltam a rehabilitáció

alatt, ami csak elképzelhető. A lelkem mélyén tudom, hogy az összes felkészülésem a jégre való visszatérésre csak figyelem-elterelés volt, de futni már járhatok. Mielőtt a jégpálya egy kegyetlen és könyörtelen helyé vált, az otthonomat jelentette számomra, amelytől azonban már túl sokáig maradtam távol.

– Az hiszem, a testem csak fel akar készülni arra, hogy Lidia aztán napi két órán át üvöltözzön velem – ironizálok.

– Ha van valaki, aki meg tudja csinálni, az te vagy, Si. De nem szeretném, ha ilyen nagy terhelésnek tennéd ki a testedet a történetek után. Rád férne egy kis szórakozás. Ez nem segíti elő a gyógyulásodat.

– Már több mint egy év telt el azóta. Meggyógyultam.

Scarlett felvonja a szemöldökét, én pedig hátradőlök az ágyamon. A kötőtűimet korábban beleszúrtam egy sárga gombolyagba, ami most odagurul a lábam mellé.

– Őszintén mondom, remekül érzem magam. Csak azt szeretném, hogy minden legyen megint úgy, mint régen volt. Amikor még azt tehettem, amit akartam, anélkül, hogy az agyam megakadályozott volna benne. Amikor nem bénított a félelem.

– Akkor jó, mert a lányok a folyosó túlsó végéről kérdezik, hogy lenne-e kedvünk elmenni együtt egy bulijukra.

Kis híján felnyögök. A Beta Phi diákszövetség tanévnyitó heti bulijai hírhedtek. Scarlett korábban ennek a szövetségnek volt a tagja. Ha van valaki, akiről semmiképp sem gondolnák az emberek, hogy csatlakozik a Dalton Pánhellén Közösséghez, akkor ő az, a legjobb barátnőm a jellegzetes tetoválásaival és élénk színűre festett hajával. Mindentől függetlenül Scarlett tökéletes póttestvér volt. Ezt már csak onnan is tudom, mert amikor kilépett a szervezetből, egykori „testvérei” üzenetekkel bombáztak engem, amelyekben könyörögtek, hogy beszéljem rá, csatlakozzon ismét hozzájuk.

Scarlettnek abban a félévben több online órája is volt, úgyhogy gyakran üldögélt az ágyam mellett a kórházi szobám-

ban, miközben én bambán néztem a The Weather Channelt. Napokig könyörögtem neki, hogy járjon el szórakozni, ne hagyja, hogy visszatartsa az állapotom, de sohasem hallgatt rám. Még akkor sem, amikor dühömben olyan dolgokat vágtam a fejéhez, amiket a mai napig bánok. Scarlett azonban nem tágitott mellőlem. Ott volt velem, minden egyes terápiás ülés után várt rám odakint a kocsiban. Útközben hazafelé sokat beszélgettünk arról, hogy miután visszatérünk a kampuszra, együtt fogunk lakni a kollégiumban az utolsó egyetem évkben. Ami eddig azt jelentette, hogy gyönyörködhattunk a vízfoltos mennyezetek látványában és rettegthünk a légombafertőzéstől a közös zuhanyzóban.

– Ez egy neonparti lesz, és mindig szuper italokat kínálnak – érvel, most már tényleg meggyőzően.

– Csak akkor, ha kölcsönkérhetem a fehér szoknyádat – mondom engedékenyen.

Azonnal felcsillan a szeme az örömtől, és ez ragályos. Ez az első alkalom, hogy őszinte izgalommal néz rám azóta, hogy tavaly búskomorságba estem. Igen, ennyit meg kell tennem érte.

– Persze hogy megkapod, de csak hogy tudd, te abban a pulóverben és a régi pólódban is szexi lennél.

Lekapcsolja a lámpát, de az ajtóhoz érve megáll, és rám kacsint.

Elnevetem magam, de ez nem enyhíti a szorongást, amelytől a torkom egyre jobban összeszűkül.

– EZ A JÉGCSARNOK EGY IGAZI dög – mondogatom magamnak, miközben a kocsim visszapillantó tükrébe bámulok.

Hiába végzek légzőgyakorlatokat, nem sikerül elláztanom a kormányt markoló, elfehéredett ujjaimat. Már harminc

perce üldögélek az autómban, és figyelem, ahogy a jégkorongcsapat tagjai kifelé szállingóznak az arénából. A kocsiiban szóló zene aztán felpörget, és még mielőtt meggondolnám magam, a vállamra vetem a tornazsákomat, és kiszállok.

Belégzés és kilégzés, Sierra!

Úgy burkol be a komor nosztalgia, mintha kátrány lenne, amikor megpillantom az arénát. Lenyelem a torkomban keletkezett nagy gombócot, majd teszek egy tétova lépést előre, aztán két lépést hátrafelé. Ha valaki most figyelne, azt gondolná rólam, hogy elment az eszem. Néha úgy érzem, így is van. A lábam a földbe gyökerezett, miközben próbálok küzdeni az emlékeim áradata ellen, amely újra meg újra visszasodor a tavalyi évbe. Hiábavaló minden erőfeszitésem, mindig magával ránt.

Ekkor meghallom, ahogy nyikorogva kinyílik a bejárati ajtó. A rajta kilépő hatalmas termetű pasi az egész ajtókeretet kitölti. Úgy tűnik, elmerült a gondolataiban, de amikor észrevesz, udvariasan nyitva tartja az ajtót. Vállai nagyok és szélesek, valószínűleg jégkorongozó lehet, a hatalmas táskából ítélve, amiben a felszerelését viszi.

Barna, hullámos haja úgy áll, mintha százszor is végighúzta volna az ujjait a tincsei között. Ő az a típusú NCAA-hokis, akit lépten-nyomon láthatunk a közösségi oldalakon, számtalan rajongói fiókot működtet, és máris egy ígéretes NHL-szerződéssel büszkélkedhet. Bármennyire is ideges voltam, és bármilyen sokáig is vártam még a kocsimban, hogy elkerüljem az ehhez hasonló találkozást, ez végül áldásosnak bizonyult, mert most már kénytelen vagyok belépni az aréna épületébe. Néhány suttogva ismételtgetett megerősítő mondat után felfedezem, hogy a pasi még mindig engem figyel, barna szemét a számra szegezve. Úgy néz rám, mintha varázsigéket mormolnék.

– Bemész? – kérdezi mélyen zengő hangon, szélesebbre tárva előttem az ajtót, mintha hallássérültnek gondolna.

A kék folyosónak már a látványa is annyira megdobogtatja a szívemet, mintha egy ketyegő időzített bomba lenne, és arra késztet, hogy magzatpózbba gömbölyödjek. Istenem, az milyen kínos lenne!

– Ha most elengedem, az ajtó bezáródik – mondja az iméntinél lágyabb hangon.

Lehunyam a szemem.

– Nem harapok, ha ettől félnél. – Lassan mosolyra húzódik a szája. – *Esküszöm neked.*

Úgy mondja ezt, mintha azt akarná, hogy bizonyosodjak meg róla, igaz-e. A régi Sierra most egy gúnyos megjegyzéssel visszavágott volna ennek a beképzelt hokisnak, csakhogy én már rég nem vagyok azonos azzal a lánnyal. Egyetlen szót sem szólva elsiklok mellette, egyenesen a jégpálya felé tartva.

– Jó szórakozást! – szól utánam közömbös hangon, és szavai visszhangként vibrálnak a levegőben.

Az öltözőbe megyek, felkötöm a lábamra a korcsolyámat, és a szekrénynek támaszkodva magamban mondogatom a megerősítéseket. Nem sok időbe telik, és sodródni kezdek. A vérrel átítatott emlékképek ismét rabul ejtenek. Látom édesanyám könnyekkel borított arcát, és hallok kétségbeesett kiáltásait, amiket újra és újra ismételveget...

– *Gyevuska...*

Összerezzenek, és beleütöm a fejem a szekrénybe. A hideg levegő és a klór szaga egyszerre csap meg, és felpillantok, hogy megkeressem a hang forrását, Lidia Orlov edzőt. Sötétbarna haj, ívelt szemöldök és aggodalomtól összeprécselt száj.

A francba is! Már megint ez van. A mai reggelim után az összes lehetséges idegnyugtató technikát végigpróbáltam. Légzőgyakorlat, számolás, EFT-kopogtatás és kötögetés. De ezt az utóbbit már túlzásba vittem: olyan sok sálat kötöttem, hogy egy kisebb családnak is elég lenne.

– Ha ezt ma túl soknak érzed, akkor jövő héten újra megpróbálhatjuk – javasolja Lidia.

A sajnálkozása éles késként hatol a gyomromba. Ugyan-
azt a szánakozó pillantást küldi felém, amit mindenki más is
a balesetem óta. Mintha valamiféle törekeny tárgyá váltam
volna. És így már túl *gyengének* gondolnak ahhoz, hogy is-
mét az az ember lehessen, aki korábban voltam. Nyilvánvaló,
hogy az emberek másképpen viszonyulnak hozzád, miután
betörted a fejed a jégen, rázuhantál a partnered korcsolyájára,
és összeomlott a tődöd.

– Készen állok. Csak nem aludtam valami sokat az éjjel.

Egészen pontosan egyik éjjel sem, de ezt nem árulom el
neki. Nem hagyhatom, hogy még valaki más is lemondjon
rólam.

– És ezzel hogy állsz?

Lidia megérinti a homlokát, miközben továbbra is feszült
figyelemmel tanulmányoz.

Az agyammal? Ó, semmi gond, csak teljes a káosz.

– Jobban működik, mint egy számítógép – mondom ehe-
lyett.

Már amennyiben azt a számítógépet leejtették, és rípiyára
tört. Aztán szanaszét dobálták a darabjait Connecticut-szer-
te, és most várja, hogy megtaláljam és összerakjam.

Felteszem a korcsolyám élvédőit, felpattanok a padról,
megigázítom a harisnyámat, és érzem a bokaláncom súlyát.
Magam sem tudom, miért viselem még mindig, mert még
az expartnerem vette nekem. De ez idővel afféle szeren-
csehozó talizmán lett számomra, és csak egyetlen nap volt
azóta, hogy nem viseltem: az esésem napja, amikor a ho-
telszobámban felejtettem az ágy melletti éjjeliszekrényen.
Gondolj csak bele!

A jégnek kell félnie tőled, és nem fordítva.

A mai korcsolyaedzéshez fűződő agresszív hozzáállásomat
a propranolollal magyarázom. Azzal a rózsaszín tablettával,
amit ma reggel is bevettem. Ez az egyetlen magyarázat arra,
hogy nem szaladnak ki alólam a lábaim. Alig érzek szorítást

a mellkasomban, és eddig még nem ragadott magával az emlékek örvénye. Nem is fog. Ma semmiképp sem.

Még a kampusz területén működő sportklinika gyógyszerárát is felhívtam, hogy legyen ismét elérhető a receptem, mert ezt a gyógyszert csak szükség esetén kaphatom meg. Az pedig nyilvánvaló, hogy ez az a helyzet. De bármennyire is szükségem van a tablettára, nem tudok másképpen tekinteni rá, mint egyfajta mankóra. Olyasvalamire, amit a régi énem sohasem vett volna igénybe.

– Csak azt csináld, amit kényelmesnek érzel! – kéri Lidia, miután a jégre lépek.

Az edzőnő arról ismert, hogy olyan hideg, mint az orosz tél, most mégis szinte babusgat engem. *Nem harap a jég, Sierra.* Lidia rég hangoztatott mondata még mindig visszhangzik a fejemben. *Ebben a tempóban a jéggyalu el fog gázolni.*

Az első körömet a pályán még magabiztosan teszem meg, vagy legalábbis úgy csinálok, mintha magabiztos lennék. Csakhogy abban a pillanatban, amikor kísérletet teszek egy leszúrt Rittbergerre, összeomlik a kártyaváram. A földet éresem ugyanis bizonytalanul és a kezdőkre jellemzően, ügyetlenül sikerül. Az égvilágon semmi köze egy volt olimpikon képességeihez. A következő ugrásomkor pedig alig sikerül a levegőbe emelkednem. Ez egy csapnivaló próbálkozás csupán, ami miatt görcsbe rándul a gyomrom, és a könnyeim szinte marni kezdenek a szemhéjam mögött. *Ne sírj!*

Körülbelül egy óra telik el a totálisan amatőr lábmunka jegyében. Mintha Bambi megtestesülése lennék, úgy ügyetlenkedek a jégen, miközben erőnek erejével próbálok magamba fojtani a frusztráció könnyeit. Ez még csak az első edzésem, és máris semmivé foszlani látszik az összes ígéretem, amit Lidiának tettem.

Nagy meglepetésemre nem látszik dühösnek. Cseppet sem.

– Jó kezdet. Néhány edzéssel minden a helyére fog rázódni. A kihagyásod óta... – így jobban hangzik, mint a *halál-*

közeli élmény, gondolom – kidolgoztam néhány koreográfiát szóló...

– Párosban fogok versenyezni.

Azóta, hogy tizenhat évesen felhagytam az egyéni versenyzéssel, mindig is párosban versenyeztem. Ennek már négy éve. Nem fogok visszatérni a korábbi gyakorlathoz.

Lidia oldalra billenti a fejét.

– Nem is tudtam, hogy már van új partnered.

Nos, igen, a pályafutásomnak kis híján véget vető peches balesettel az is a gond, hogy senki sem akar velem párosban versenyezni. Miután Justin Petrov, az expartnerem szó szerint és átvitt értelemben is úgy dobott el magától, mintha egy forró krumpli lennék, a műkorcsolyázók közössége hibás áruként tekint rám.

Amikor átváltottam a párosra, azért választottam éppen Justint, mert ügyes volt, és csak olyanokkal volt hajlandó együtt korcsolyázni, akik hozták ezt a színvonalat. És én, aki soha senkinek a kedvéért nem voltam hajlandó megváltozni, Justinért megtettem.

– Nem, most épp nem keresek – mondom, és erre eltorzul Lidia arca. – De keresgéltem!

Bár az online kereséseim eredményeként csak különféle félelmetes férfiakra bukkantam, akik a pincéjükbe akartak csalogatni, vagy olyan korcsolyázókra, akik csak randizni akartak velem, de azt sem párban. Tudom, hogy a műkorcsolyázók hisznek a babonákban, és most úgy érzem, átok vagyok másoknak.

– Emlékszel még a Champs Campre? Milyen sok korcsolyázó szeretett volna velem indulni párosban. Nem tudnál kapcsolatba lépni esetleg az edzőikkel?

A Champs Campet az ország legjobb senior kategóriájú korcsolyázói számára tartják.

Lidia gyorsan pislog egyet. Csak olyankor szokta ezt csinálni, amikor rossz hírt készül közölni.

– Sierra, ilyen későn új partnert találni szinte lehetetlen. Nem hagyatkozhatunk néhány műkorcsolyázóra hat évvel ezelőttről. A Dalton egyik követelménye az, hogy a korcsolyázók már jóval az első fellépésük előtt regisztráljanak. Ez a feltétele annak, hogy részt vehessenek bármelyik USFS-eseményen.

– Hidd el, hogy tudom! Én magam is keresgéltem már, de szükségem van a segítségedre – fogom könyörgőre. – Nem adhatom fel. Ráadásul nincs szükségem állandó partnerre. Csak annyi időre, hogy elég jó pontszámot érjek el ahhoz, hogy kvalifikálhassak a Grand Prix-re, és akkor jövőre kereshetünk egy új partnert.

– A Grand Prix-re?! Mégis hogy a csudába akarod megcsinálni ezt? – Elkerekedik a szeme. – Akkor alig van már időd a felkészülésre. A koreográfia begyakorlására, az emelésekre, arra, hogy a kémia kialakuljon közöttetek... Hónapokba, sőt, néha egy évbe is beletelik, mire tökéletesen összeáll minden. Ráadásul a partnerednek is ugyanazt az edzésprogramot kell követnie. Úgyhogy itt nem csak rólad van szó. A bizalomról és egymás mozdulatainak kiismeréséről is. Ilyen rövid idő alatt ilyen szoros együttműködést kiépíteni eleve nehézségekbe ütközik.

– Már hónapok óta töröm ezen a fejem, Lidia. A kórházban, a fizioterápián, az EMDR-terápián, az edzőteremben is mindig ekörül forogtak a gondolataim. Ha nem ez lenne életem nagy álma, akkor eleve nem is lennék itt.

A terapeutám, dr. Toor azt mondta, hogy az a legjobb módja az akadály leküzdésének, ha átugrom. Úgyhogy ezt fogom tenni.

– Csakhogy ez nem olyan lesz, mint a korábbi edzéseid. Biztos vagy benne, hogy készen állsz rá?

– Muszáj készen állnom – mondom, és elcsuklik a hantom. – Be kell bizonyítanom, hogy még mindig képes vagyok rá. *Kérlek, Lidia!*

Ez teljesen kétségbeesettnek hangzik, de sikerül elérnem, hogy Lidia rábólintson. A győzelmi zászló kibomlik és lobogni kezd a mellkasomban. Ezúttal igenis megcsinálom: végre *elég* jó leszek.

– Ha bárki másról lenne szó, akkor megfontolni sem lennék hajlandó ezt az ötletet.

A fejét ingatja, amikor erre felragyog az arcom.

– És nem válogathatsz...

– Nem fogok. Megígérem! – vágom rá gyorsan. – Nem fogod megbánni.

– Tudom – mondja. – Most pedig csináld végig még egyszer azt a rutinsort! De ezúttal energikusabban.

Ez a kisebbfajta győzelem biztosan lendületet adott a lép-teimnek, és ezúttal valamivel kevésbé tűnik ijesztő helynek a jégpálya. A mozdulataim még mindig ügyetlenek, és a szívem most is olyan vadul kalapál, mintha ki akarna szakadni. Az az eshetőség azonban, hogy bejuthatok a döntőbe, és megmutathatom mindenkinek, hogy nem hozok balszerencsét senkire, úgy lebeg előttem, mint a szamár elé lógatott sárgarépa.